

Vaig conèixer el **Richard Vaughan** l'any 2000, quan va venir a Catalunya convidat per la Federació Catalana de Bàdminton a participar al Torneig Internacional Ciutat de Barcelona. Aleshores tenia 22 anys, i era la més important figura del bàdminton britànic. Actualment ja està pràcticament retirat com a jugador, però mai ho estarà del bàdminton, perquè és la seva passió i ha estat la font de satisfaccions més important a la seva vida. Entre els seus èxits es troba haver estat dues vegades olímpic, i medallista als campionats d'Europa i de la Commonwealth. En total acumula més de 20 títols internacionals. La Federació Catalana el va contractar com a director del programa de tecnificació l'any 2007 i és un luxe comptar amb el seu saber i la seva experiència.

Parla'ns una mica dels teus començaments al bàdminton. Per què aquest esport? Sempre havies volgut ser jugador de bàdminton o t'havies plantejat ser-ho d'algun altre esport?

Sempre he practicat molt esport. De fet, sóc d'un país amb una gran tradició futbolística i de rugby, per exemple, i fins els 16 anys combinava el bàdminton amb aquests. I no se'm donava malament! Al bàdminton vaig començar amb 6 anys. El meu germà Leo jugava al club local, i si ell ho feia, doncs jo també. Quantes vegades comencem les coses per raons de tan poc pes com aquesta... I a mi m'agradaven tots els esports, tal i com ja he dit. Aviat, però, vaig començar a fer coses més interessants gràcies al bàdminton, com viatjar, formar part d'equips locals i provincials. Al futbol o al rugby això és força més complicat. I doncs, mica en mica vaig decidir dedicar-me al bàdminton.

Què et va fer un gran jugador? Què o qui va marcar la diferència?

Entrenar bé i molt. Sempre havia tingut bons entrenadors, des de ben petit. Llavors, als 14 anys, vaig tenir la gran sort de preparar-me amb un entrenador coreà, el Lee Jae Bok, que era excepcional. Aquesta excepcionalitat seva se'm va transmetre a mi i va marcar la diferència: em vaig convertir en el millor jugador europeu de la meua edat. Després d'ell n'he tingut molts d'altres, cadascun amb les seves especialitats, i penso

que aquesta varietat de maneres i de visions m'han fet molt complet. He après molt de tots ells. Per una altra banda, tenir el millor entrenador possible a Gran Bretanya suposa un gran esforç. Jo havia de viatjar cada dia més d'una hora d'anada i llavors de tornada per anar al centre on entrenava. Això et fa valorar més el que tens i t'esforces més.

No hi ha dos jugadors iguals. Què et diferenciava a tu dels altres? Què et feia especial?

Penso que un bon jugador ha de ser complet, no et pots permetre el luxe de tenir debilitats. Així doncs, si ets conscient d'alguna, l'has de treballar-la molt fins fer-ne també d'ella un punt fort. Un jugador que vol estar entre els millors no hauria de tenir cap punt flac. De tota manera, i tornant a la teva pregunta, sí et puc dir que jo he estat sempre un bon jugador d'atac, fort, molt en forma. I sóc bo desplaçant-me i en el joc a la xarxa.

Imagino que no sempre i no tot ha estat fàcil allà dalt. Explica'ns una mica què significa realment ser un jugador d'elit. I què et motivava?

La motivació varia amb l'edat, perquè van canviant les expectatives i els objectius. Quan era molt jove, continuar sent el primer o segon al meu país al dobles masculí amb el meu cosí Simon. Allò em motivava moltíssim i em va donar força durant uns quants anys. Més tard vaig començar a tenir clar que volia ser Olímpic, o campió sènior del meu país.

Quan tot això ho aconseguia, em continuava plantejant reptes, per exemple estar entre els 10 primers al rànquing mundial (la meva millor posició va ser la setena, i n'estic molt orgullós). Cada vegada, marcar-me els objectius em donaven la motivació necessària per progressar i continuar endavant. Sembla fàcil, i com bé has dit, no ho és gens. Els meus objectius em demanaven molt d'esforç. No hi ha secrets, i no es regala mai res. Però tenir clar els objectius a llarg termini i els passos a fer a curt termini per aconseguir-los va ser fonamental per arribar on he arribat.

Esportista- entrenador. Quin ha estat el camí? Què et va portar d'una cosa a una altra?

Vaig patir dues grans operacions, que em van suposar una aturada oblidada com a jugador. Vaig aprofitar-ho per estudiar i fer d'entrenador. En tornar a jugar, em sentia fresc i aprenia moltíssim i molt ràpid, i notava que recuperava el temps perdut. Cap al

final de la meva carrera com a jugador, vaig perdre part de les beques que tenia, i havia de pagar-m'ho quasi tot, així que havia de treballar si volia continuar jugant, i vaig decidir que volia fer d'entrenador.

Quan i per què va néixer la Richard Vaughan Academy?

Suposo que són derivacions normals. L'any 2005, quan encara competia al nivell més alt (ocupava la posició 25 al rànquing mundial), tutelava i supervisava l'entrenament de jugadors joves britànics. Vaig pensar que l'Acadèmia (www.rvba.co.uk) era una bona manera per mi per administrar el temps que dedicava als jugadors joves a nivell local i a entrenar-me per competir a nivell internacional.

Ets gal·lès, però ara vius a Irlanda. Per què aquest canvi? Quina és la situació de l'Acadèmia ara?

Em van oferir el càrrec de Conseller Delegat a la Federació de Bàdminton Irlanda l'estiu passat. Irlanda és un país similar a Gal·les, amb una llarga i rica tradició en bàdminton, unes 20.000 llicències i tres jugadors olímpics, així que em vaig "llençar" a l'oportunitat que suposava per mi. L'Acadèmia, per suposat, continua encara a Gal·les, sota la supervisió dels entrenadors que he anat preparant durant aquests 6 anys.

Una vida molt rica, sens dubte, la teva. Què has après d'ella?

Tant! Principalment, que si vols destacar en alguna cosa, ja sigui l'esport que practiques, o la feina que fas, has de ser feliç amb ella i agraït amb el que tens. Això ens indicarà si realment volem fer el que fem i si volem fer-ho bé. No valen excuses, no porten enlloc. Com a entrenador, és fàcil detectar aquells jugadors que ho aconseguiran i aquells que no, els que no necessiten empenta per lluitar, per marcar-se objectius realistes, i els que necessiten excuses per no avançar. Sovint no es tracta de talent, sinó de treball dur.

I ja per acabar, ens pots donar algun consell pels nostres jugadors de tecnificació i per tots aquells que volen arribar lluny?

Haig de dir, i crec que la meva experiència m'autoritza a poder opinar sobre això, que els vostres jugadors són uns privilegiats. Tenen un ambient d'entrenament molt bo, i molt accessible. A Gran Bretanya, la gent ha de fer grans distàncies per aconseguir el

que aquí es té tan a prop, amb l'excel·lent pavelló del Congost i el Ben Caldwell d'entrenador, així que els animo de debò a treure'n el màxim profit. Cada dia d'entrenament hauria de ser al cent per cent, haurien de fer-li a l'entrenador un munt de preguntes que els ajudés a millorar. Cadascú ha de ser responsable de la seva pròpia millora, no pot venir de fora. L'entrenador, la Federació poden oferir els mitjans, però el voler arribar lluny és una qüestió de repte personal. La vida no sempre, més aviat, quasi mai, ens posa les coses fàcils, però això no ens autoritza a desanimar-nos, a culpabilitzar els altres dels nostres propis errors o mancances. Insisteixo, els vostres jugadors són uns privilegiats.

Desitjo al Richard molts èxits en la seva nova tasca a la Federació Irlandesa de Bàdminton, tot confiant que comptarem amb la seva experiència a la Catalana durant molts més anys.

Guadalupe